

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **EGERMANN, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Maiselova 38/15, IČ: 62242652, zastoupeného JUDr. Ivanou Psůtkovou, advokátkou se sídlem Praha 2 - Vinohrady, Slavíkova 19, proti žalované: **Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Praha 9, Drahobejlova 1404/4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2005, čj. 070012111/05-20, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2007, č.j. 6 Ca 320/2006 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu Vojenské zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 20. 9. 2005, čj. 070012111/05-20. Tímto rozhodnutím žalovaná nevyhověla žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona a prominutí penále ve výši 1 176 513 Kč, vyměřeného rozhodnutím Správního orgánu žalované ze dne 24. 3. 2005, čj. 070012111/05-10. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Napadené rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 5. 10. 2005. Žaloba na určení neplatnosti právního úkonu ze dne 1. 9. 2006 byla doručena dne 4. 9. 2006 Obvodnímu soudu pro Prahu 9 a je obsahově shodná s žalobou v projednávané věci. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. 9. 2006, čj. 14 C 178/2006-8, bylo řízení o této žalobě podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu,

zastaveno a žalobce byl poučen, že může podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, a to do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě pak platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Přes chybně formulovaný petit (určení absolutní neplatnosti rozhodnutí) považoval Městský soud v Praze žalobu podanou ve věci za žalobu na přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Po posouzení podmínek řízení však dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně.

Žalobce odvozoval včasnost podání žaloby od dodržení lhůty jednoho měsíce od právní moci usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 o zastavení řízení. Městský soud v Praze konstatoval, že při posuzování včasnosti podání žaloby nelze vycházet pouze ze lhůty stanovené v § 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nýbrž je třeba přihlížet i k tomu, kdy byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného podána u Obvodního soudu pro Prahu 9. Dále Městský soud v Praze citoval rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 3 As 30/2005-66, publ. pod č. 1405/2007 Sb. NSS, podle kterého je *„při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy soud v občanském soudním řízení pravomocně zastavil řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř., nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Pokud by nebyla tato zásada uplatňována, bylo by možno „zhojit“ opožděné podání podáním žaloby u příslušného obecného soudu a nikoliv u příslušného správního soudu.“*

V daném případě bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 5. 10. 2005. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba včas podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Pro projednávání případ zvláštní zákon jinou lhůtu nestanoví a žaloba u žalované podána nebyla, z čehož Městský soud v Praze dovodil, že pro dodržení lhůty by musela být žaloba podána u Obvodního soudu pro Prahu 9 nejpozději dne 5. 12. 2005. Jestliže k jejímu podání došlo až dne 4. 9. 2006, stalo se tak až po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty a na žalobu je nutno pohlížet jako na pozdě podanou. Zmeškání lhůty nelze podle § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout. Na uvedeném závěru pak nemůže nic změnit ani to, že byl žalobce v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 poučen o možnosti podat v jednoměsíční lhůtě novou žalobu k věcně a místně příslušnému soudu ve správním soudnictví. Z této skutečnosti nelze vyvozovat potvrzení podmínky podání žaloby ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť takové posouzení obvodnímu soudu nepřisluší (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005-65).

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kromě důvodů, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného správního rozhodnutí, namítl, že Městský soud v Praze dle jeho názoru nepostupoval v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s., neboť v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že soud vysloví nicotnost rozhodnutí, zjistí-li, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, ale pouze **na základě žaloby**. Podle

stěžovatele je uvedený názor soudu v rozporu se zákonem, neboť ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. ukládá soudu, aby – pokud zjistí, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost – vyslovil rozsudkem tuto nicotnost **i bez návrhu**. V daném případě soud takto (k újmě stěžovatele) nepostupoval. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak neargumentuje proti důvodům rozhodnutí Městského soudu v Praze, totiž opožděnosti podané žaloby. Městský soud v Praze opřel své rozhodnutí o rozsudek zdejšího soudu, jenž byl výše citován, a dovodil, že i přes dodržení lhůty uvedené v poučení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, jímž bylo řízení před tímto soudem zastaveno, byla v projednávané věci žaloba podána opožděně, neboť tomuto soudu došla devět měsíců po marném uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Tuto skutečnost stěžovatel nijak nezpochybnil a Nejvyšší správní soud proto jen ve stručnosti uvádí, že Městský soud v Praze postupoval správně, pokud žalobu za těchto okolností odmítl jako opožděnou.

Namítá-li pak stěžovatel, že soud měl postupovat podle § 76 odst. 2 s. ř. s. a vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti, zaměňuje tím *implicite* pojmy „návrh na zahájení řízení“ před soudem a návrh ve smyslu „žalobního petitu.“ Je jistě pravda, že podle namítaného ustanovení soudního řádu správního „*zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu*“. Návrhem se zde má ovšem na mysli právě žalobní petit. Podmínkou pro vyslovení nicotnosti nicméně zůstává bezvadný návrh na zahájení řízení (žaloba), bez kterého nelze ve věci vůbec meritorně rozhodnout. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2006, čj. 5 As 67/2005-88, publ. pod č. 988/2006 Sb. NSS.) Takový návrh na zahájení řízení však stěžovatel včas nepodal.

Jen na okraj rozhodnutí a mimo hlavní rozhodovací důvod pak Nejvyšší správní soud dodává, že nicotným správním aktem je nutno rozumět takový správní akt, „*který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí*“ (podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS). V daném případě bylo napadené správní rozhodnutí vydáno příslušným správním orgánem, na základě platných právních předpisů, je zcela jednoznačné a určité. Nepochybně se tedy nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno označit za nicotné.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu